

ловхтъ уличнитѣ кучета, спустнахъ се на едно малко кученце. . . Ама малко, жълтичко, гладко, съ хубаво герданче. Фърлихъ му халката на врата и го фанахъ. То се растреперило така ей... Уплашило се, горкото... Докждъ да имъ извикамъ да го оставатъ, тѣ, мазниците, го пустанахъ въ дупката на клѣтката въ колата си... Дождя ме страшно... Кому можеше зло да причини тая гадинка?— Бѣше колкото юрукътъ ми голѣмо!

— За това ли ти се е раступало сърдцето, Беровичъ? — изсмѣ се градоначалникътъ.— Успокой се: господарътъ му на твоето кученце ще иде да си го откупи и да си го прибере. Той трѣбва да го пази у дома си. Распореждане е дала полицията, че всѣко куче, найдено самѸ на улицата, се фаща и унищожаватъ, ако до три дни го не потърси нѣкой. . . Какво искашъ да пийшъ?

— Благодаръ. Но азъ не свършихъ — подзе пакъ Беровичъ. — Таматъ фърлихъ кученцето въ клѣтката, ей зададе се едно едро куче, голѣмо като овчарско и съ дебелъ вратъ, като на влѣкъ. То идеше тъкмо къмъ циганчетата, безъ да подозрѣва, каква имъ е длъжността... Ама тъй вървеше бавно, важно, гордо, като нѣкой лордъ, или министръ...

— Свали ли му шапка? попита единъ шеговито.

— Не му свалихъ шапка, ами го посочихъ на циганчетата. Тѣ възвивахъ къмъ Раковска улица. Дяволитѣ недни, не го закачихъ и си отивахъ. Въ сжщото врѣме кучето се повърна по тротуара и се вмъкна въ пешиниерката тамъ. То самѸ влѣзе въ примката. Именно него трѣбваше да уловхтъ! Извикахъ пакъ съ гласъ циганчетата, но тѣ се усмихвахъ дяволски и си отминахъ. . . Паленцето уловихъ, а овчарския мурджа оставихъ свободенъ, за да може въ които кълки ще да забие остритѣ си зъби...

— Значи, вие правите заявление противъ пристрастието на циганчетата? питаше усмихнато градоначалникътъ.